

3. DE LUCHT LEEK ZACHTER

Toen ik aankwam,
leek de lucht zachter dan thuis.
De wolken droegen geen geruchten,
de regen spoelde het gewicht
van vertrekken weg.
Ik dacht dat dit land
mij kon vasthouden als zonlicht,
zacht, ongebroken,
een belofte die ik kon vertrouwen.

4. EERSTE WINTER

De kou sneed door mijn jas
en fluisterde:

“Je hoort hier niet.”

Toch bleef ik lopen door de straten.

Mijn adem steeg op als geesten,
en ik sprak tot mezelf: “Wortels kunnen groeien,
zelfs onder sneeuw. “

5. ERBIJ HOREN ALS EEN VRAAG

Elk gezicht vroeg
zonder woorden:
“Wie ben jij?
Waarom ben je hier?”
Ik antwoordde met stilte,
met wat is er mis met hier erbij horen,
met dromen genaaid
aan mijn huid.